

Arrest

nr. 270 134 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 december 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 25 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 mei 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en uw hele leven in Iran te hebben gewoond. Vanwege de problemen in Iran is uw hele familie uiteindelijk naar Griekenland gevlucht. U hebt in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen. Op 27 november 2018 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland na een onderschepping door de politie. Hoewel jullie niet van plan waren om daar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, raadde de plaatselijke tolk jullie wel aan dit te doen. Uit vrees om teruggestuurd te worden naar Turkije, dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in. Op 22 april 2019 kreeg u van de Griekse overheid een positieve beslissing voor uw verzoek. U verbleef op het eiland Lesbos, uw ouders en minderjarige broers zijn naar Thessaloniki verhuisd omdat uw vader dringende medische verzorging nodig had voor medische problemen die hij opliep door de levensomstandigheden. In het totaal hebt u ongeveer een jaar en acht maanden verbleven op het eiland Lesbos. De omstandigheden in het kamp waar u verbleef op Lesbos, waren erbarmelijk. In het kamp was u vaak getuige van vechtpartijen tussen vluchtelingen onderling. Op een nacht ongeveer een jaar geleden, bent u ook overvallen in uw tent, waarbij u steekwonden opgelopen hebt. De politie heeft de dader weer laten gaan omdat hij minderjarig was. U ondervond ook moeilijkheden om een job te vinden, aangezien de Griekse bevolking al geen job kon vinden. Het was voor u ook onmogelijk om op een andere plaats te gaan wonen, u bent gaan verkennen in andere Griekse steden maar daar was de situatie hetzelfde. Uw familie overleefde met behulp van liefdadigheidsorganisaties. U ontwikkelde zelf ook gezondheidsproblemen in Griekenland, u bent hiervoor naar een ziekenhuis gegaan met hulp van een Iraanse vrouw. De behandeling die u daar kreeg was niet voldoende om u te genezen, waardoor u hier in België uiteindelijk geopereerd werd. Om een paspoort te kunnen krijgen moest u van de Griekse overheid naar de Afghaanse ambassade gaan. U bent geweest maar u had niet de juiste documenten. Uiteindelijk vond u iemand die voor u een paspoort kon regelen, waarmee u naar Frankrijk reisde waar u twintig dagen verbleef. Voor heel de reis uit Griekenland moest u 6000 euro betalen ongeveer, waarvan u het meeste hebt geleend van vrienden. U ondervond dat de situatie in Frankrijk niet beter was dan in Griekenland, en daarom reisde u door naar België. In Frankrijk diende u geen verzoek tot internationale bescherming in. Op de dag dat u aankwam in België, op 24 december 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: medische documenten van in België, medische documenten van in Griekenland, en enkele video's over de omstandigheden in het kamp op Lesbos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en de Eurodac Hit, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale

rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een overval op uw tent, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 3 mei 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd toegekend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Gelet op het bovenstaande feitenrelaas kan er geenszins gesteld worden dat de internationale bescherming in Griekenland toereikend is, dat de basisrechten van verzoeker daar gegarandeerd zijn en dat zijn mensenrechten op basis van het EVRM en het ESH gewaarborgd zijn.

Verscheidene basis-en mensenrechten van verzoeker worden immers geschonden:

- Artikel 3 van het EVRM: het verbod van foltering
- Artikel 13 van het ESH: het recht op sociale en geneeskundige bijstand
- Artikel 4 van het ESH: het recht op billijke beloning
- Artikel 34, lid 3 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 31 ESH: het recht op huisvesting.

In het arrest M.S.S. t. België en Griekenland oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat indien de algemene leefomstandigheden waarin een asielzoeker verkeert ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk te wensen overlaten, dit een inbreuk van artikel 3 EVRM inhoudt.

Bovendien oordeelde het Hof dat een asielzoeker bijzonder kwetsbaar is in dit opzicht rekening houdende met zijn migratie en de traumatische ervaringen die hij waarschijnlijk had meegemaakt.

Het Hof stelde tevens dat het verzuim van Griekenland om asielzoekers adequate voorzieningen te bieden in verband met hun verplichtingen uit hoofde van het EU-recht, waardoor de verzoeker in armoede verviel, ernstig genoeg was om neer te komen op een schending van artikel 3 EVRM.

In deze zaak ging het weliswaar over een asielzoeker, niet over een persoon die reeds internationale bescherming genoot. Uiteraard kan deze rechtspraak a fortiori doorgetrokken worden naar de persoon die internationale bescherming geniet.

Het loutere feit dat een persoon de vluchtelingenstatus toegewezen krijgt, geeft een overheid geenszins het recht om vanaf dit moment zijn mensenrechten beginnen te schenden.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat deze zaak betrekking had op een terugzending van België naar Griekenland, exact zoals hier ook het geval zou zijn, en dat de leefomstandigheden van een asielzoeker in Griekenland op dat tijdstip een schending van artikel 3 EVRM uitmaakten.

In casu kan overduidelijk gesteld worden dat de leefomstandigheden van verzoeker in Griekenland niet verschillend waren dan deze ten tijde van het arrest M.S.S. t. België en Griekenland, getuige hiervan talloze verklaringen van verzoeker die reeds hierboven als feitelijkheden werden aangehaald, alsook het reeds aangehaalde speciaal verslag van de Europese Rekenkamer.¹

De door het CGVS opgeworpen bewering dat verzoeker, doordat hij internationale bescherming genoot in Griekenland, eveneens beschikte over dezelfde rechten als de daar aanwezig onderdanen waardoor hij eveneens de nodige maatregelen had kunnen nemen om deze rechten af te dwingen, snijdt geen houdt.

Verzoeker heeft meermaals getracht de bevoegde instanties te contacteren alsmede de nodige hulp te zoeken om de erbarmelijke omstandigheden aan te kaarten alsmede heeft hij de nodige initiatieven genomen inzake huisvesting en werkgelegenheid, doch werd hem automatisch gemeld dat een en ander niet mogelijk was.

Dat verzoeker niet over dezelfde rechten beschikte als de Griekse onderdanen heeft hij eveneens aan de lijve mogen ondervinden. Indien hij immers werk ging zoeken werd hij uitgelachen omdat hij toch maar een asielzoeker was.

Artikel 3 EVRM is in het geval van verzoeker overduidelijk geschonden. Verzoeker wenst tevens te wijzen op een persbericht van de Commissaris voor de Rechten van de Mens dd. 31.10.2019, hetwelk de situatie waarin migranten en asielzoekers zich bevinden aanklaagt en stelt dat er dringend actie moet worden ondernomen hieromtrent.

Het feit dat de Griekse overheid naliet om verzoeker adequaat bij te staan in het vinden van een menswaardige huisvesting maakt verder een schending uit van de rechten van verzoeker vervat in artikel 34, lid 3 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 31 ESH.

Het CGVS haalt in de bestreden beslissing rechtspraak van het EHRM aan die stelt dat de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch

onvermogen om steun en structureren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming en a fortiori aan personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In het geval van Griekeland is er echter wel degelijk sprake van voornoemd systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden. De verklaringen van verzoeker omtrent de leefomstandigheden van niet alleen hemzelf, maar ook van talloze andere vluchtelingen, alsook het speciaal verslag van de Europese Rekenkamer staven dit.

Onder meer de flagrante overschrijding van de capaciteit in de opvangkampen, de leefomstandigheden aldaar, alsook het onvermogen van de Griekse overheid om voedsel uit te delen aan duiden wel degelijk op het feit dat dit geen individueel geval is doch een wijdverspreid fenomeen en aldus een systematisch onvermogen van de overheid.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden, de elementen van het dossier dienen heroverwogen te worden en desgevallend dient geoordeeld te worden of de omstandigheden van artikelen 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn.”

2.1.2. In een tweede middel vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij zet dit middel uiteen als volgt:

“Verzoeker loopt bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade, te meer in het licht van zijn gezondheidsproblemen.

Bovendien is de gezondheidszorg in Griekenland niet van dezelfde kwaliteit als in België en heeft verzoeker het recht op de best mogelijk zorgen.

Verzoeker vreest bovendien opnieuw verbaal, dan wel agressief te worden aangevallen in Griekenland en opnieuw in extreme armoede terecht te komen.

Verzoeker vraagt aldus, in het geval dat de Raad per impossible van oordeel is dat verzoeker de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan verkrijgen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus verleend te krijgen op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- het rapport *“Homeless and hopeless. An assessment of the housing situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Greece”* van Greek Council for Refugees van januari 2022 (stuk 1);

- het artikel *“Addressing the protection gap in Greece”* van ODI van 21 juli 2021 (stuk 2);

- een uittreksel uit het *“Country Report: Health Care”* van Greek Council for Refugees van 10 juni 2021 (stuk 3);

- een uittreksel uit het *“Country Report: Access to the labour market”* van Greek Council for Refugees van 10 juni 2021 (stuk 4);

- een uittreksel uit het *“Country Report: Social welfare”* van Greek Council for Refugees van 10 juni 2021 (stuk 5);

- een uittreksel uit het *“Country Report: Housing”* van Greek Council for Refugees van 10 juni 2021 (stuk 6);

- een brief van de bevoegde politiek verantwoordelijken van zes Schengen-staten van 1 juni 2021 aan de Europese Commissie over secundaire migratiestromen (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het eerste middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen en uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, ‘Eurodac marked hit’ en ‘Eurodac search result’). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal

cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de landeninformatie die verzoeker middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft bijgebracht weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, tewerkstelling, huisvesting en sociale voorzieningen, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift of aanvullende nota ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precare situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden die hij in Griekenland heeft gekend, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een overval op uw tent, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.”

Door in het eerste middel van zijn verzoekschrift te stellen dat hij meermaals getracht heeft de bevoegde instanties te contacteren alsmede de nodige hulp te zoeken om de erbarmelijke omstandigheden aan te kaarten en dat hij de nodige initiatieven genomen heeft inzake huisvesting en werk, doch dat hem automatisch gemeld werd dat een en ander niet mogelijk was, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn problemen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat hij daartoe eerder beperkte stappen heeft gezet *in concreto* te weerleggen. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud slechts verwees naar de algemene moeilijkheden om werk te vinden in Griekenland als gevolg van de hoge werkloosheid en voorhield dat het voor migranten al helemaal onmogelijk is om werk te vinden, vooral als zij geen status hebben (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker beweerde vanuit Lesbos naar andere plekken in Griekenland te zijn getrokken, zoals Athene, waar volgens hem ook geen sprake was van “*fatsoenlijk onderkomen, een job of wat dan ook*” (*ibid.*, p. 10). Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zelf concrete en doorgedreven pogingen ondernomen heeft om op Lesbos of elders in Griekenland geschikte huisvesting en werk te vinden. Het feit dat hij nooit gewerkt heeft in Griekenland wijt hij niet aan een gebrek aan inspanningen maar aan het algemene tekort aan jobs, waardoor werkgevers, indien zij de keuze hebben tussen een Griek en een buitenlander, voor de Griek zouden kiezen. Gevraagd naar de door hem geleverde inspanningen om werk te vinden in Griekenland, liet verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud optekenen dat hij alle winkels en horecazaken is afgegaan op Lesbos, Thesaloniki, Athene en Chios, doch gaf hij tevens aan nooit te hebben geprobeerd bij interimkantoren, naar eigen zeggen omdat men er amper een woord Engels spreekt (*ibid.*, p. 10 en 12). De vaststelling dat verzoeker omwille van de taalbarrière geen enkele poging ondernomen heeft om werk te vinden via een interimkantoor verdraagt zich moeilijk met zijn bewering meerdere potentiële werkgevers rechtstreeks te hebben aangesproken. Bovendien staat verzoeker zijn beweerde pogingen om werk te vinden op geen enkele wijze. De omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn zoektocht naar werk zou zijn uitgelachen omdat hij toch maar “*een asielzoeker*” is, zoals hij in het eerste middel nog aangeeft, neemt niet weg dat van hem, een thans 26-jarige jongeman, mag worden verwacht dat hij de nodige weerbaarheid en daadkracht aan de dag legt om er zijn recht op werk te laten gelden. Dat er in Griekenland geen instanties of organisaties zijn die vluchtelingen kunnen helpen bij het zoeken naar een job of een woning, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog liet optekenen, is een loutere bewering waarvoor hij niet het minste (begin van) bewijs aanbrengt.

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico op ernstige schade loopt in het licht van zijn gezondheidsproblemen, maar laat na dit verder toe te lichten. Uit zijn verklaringen en de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten blijkt dat verzoeker in België behandeld werd voor nierstenen en dat hij op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud in verband hiermee nog medisch werd opgevolgd (adm. doss., stuk 5, map met ‘Documenten’, nrs. 2-11, en stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-9). In een medisch verslag opgesteld na een consultatie ter controle op 23 februari 2021 kan worden gelezen dat verzoekers toestand na behandeling dermate gunstig was geëvolueerd dat geen verdere therapie meer nodig was. Ter preventie van steenvorming wordt in dit verslag behalve voedingsadvies een jaarlijkse echo van de nieren aangeraden (adm. doss., stuk 5, map met ‘Documenten’, nr. 10). Noch uit dit verslag, noch uit de overige stukken en informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat dergelijke niet-dringende medische opvolging in Griekenland onmogelijk zou kunnen plaatsvinden. Verzoeker toont verder niet aan dat hij na de geattesteerde behandeling en controleonderzoeken in België actueel met ernstige medische problemen kampt of nood heeft aan dringende medische zorgen. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij in Iran een ernstig hoofdletsel opliep met schade aan zijn zenuwstelsel tot gevolg en dat hij hiervoor medicatie neemt (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), doch staat zijn beweringen in dit verband niet. Evenmin brengt verzoeker enig stuk bij dat kan staven dat hij soms last heeft van paniekaanvallen gerelateerd aan zijn vermeend neurologisch probleem en dat hij op een wachtlijst voor therapie staat, zoals hij eveneens tijdens zijn persoonlijk

onderhoud voorhiel (*ibid.*). De door verzoeker neergelegde medische stukken uit Griekenland hebben geen betrekking op zijn huidige medische toestand en nood aan medische zorgen (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten', nr. 12, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Waar verzoeker in het tweede middel nog argumenteert dat de gezondheidszorg in Griekenland niet van dezelfde kwaliteit is als deze in België en dat hij recht heeft op de best mogelijke zorgen, brengt de Raad in herinnering dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw moeten worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie binnen de EU internationale bescherming werd verleend. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg. De Raad herhaalt voorts dat het enkele feit dat de voorzieningen en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend niet volstaat om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94).

Door voorts in het tweede middel nog op summiere wijze aan te voeren te vrezen opnieuw verbaal, dan wel "agressie" te worden aangevallen in Griekenland en opnieuw in extreme armoede terecht te komen, slaagt verzoeker er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde video's met betrekking tot de leefomstandigheden in het opvangkamp waar hij zou hebben verbleven, waarvan screenshots zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten', nr. 1), kunnen samen met de door hem bijgebrachte landeninformatie getuigen van de erbarmelijke omstandigheden waarin verzoekers om internationale bescherming in Griekenland kunnen terecht komen, doch volstaan in het licht van de hoger gedane concrete en terecht vaststellingen over zijn persoonlijke situatie niet om aan te tonen dat verzoeker persoonlijk het risico loopt om bij terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij niet in staat zou zijn te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften.

Verzoeker slaagt er ook aan de hand van een algemene verwijzing in het eerste middel naar de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zoals die blijken uit een speciaal verslag van de Europese Rekenkamer en een persbericht van de Commissaris voor de Rechten van de Mens van 31 oktober 2019, welke bronnen door hem overigens niet bij het verzoekschrift of de aanvullende nota worden gevoegd, niet in om de hoger gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel de bronnen waarnaar gerefereerd wordt in verzoekers ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Gelet op de hierboven aangehaalde pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden, volstaat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om zal terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verwijzing naar het arrest *M.S.S. t. België en Griekenland* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen

precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepalingen, wordt een schending van de artikelen 4, 13 en 31 van het Europees Sociaal Handvest en van artikel 34, derde lid, van het Handvest niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN